

al poble que mitj esfumat per la fosca que ho va envolcallant tot, s'extén al peu de las montanyas que reben en sas cantalludas crestas els últims adeus del sol que se'n va á la posta. Hi ha encare una altra tela en la que en Mir ha volgut fugir dels esclats de llum presentantnos una fondalada en la que hi ha una vella ermita enroullada de xiprers qu'allargan sas branques envers el cel com en un clam de suprema angouxa; la feble claror que regna en el quadro tant sols serveix pera dibuixar en silueta'ls objectes de primer terme deixant en una massa confosa tot lo

demés. Tenen aqueixos dos paissatjes una tal quantitat de vaga y melangiosa poesia, qu'arriuan á fer-nos sentir am tota sa intensitat, l'encís que sempre té pera las ánimas sensibles, la mort del dia. Y creyém qu'aixó es lo millor elogi que d'un pintor pot ferse, puig que l'home qu'am sas obras arriba á acostarse á la Natura, té quelcom de gran, quelcom que'l fa participar de la essencia Divina.

D. Sugrañes.

Barcelona, Octubre, 1901.

DIADA DELS MORTS

(IMPRESIÓ)

Un cementiri, una creu,
nixos, capellas, panteons
despullats de ostentacions
hont la vanitat se hi veu.

Lo temps es plujós. Arreu
lo glas sa fredor imposita...
y en aquell jorn ningú gosa
doná expansió á son deliri,
invadir lo cementiri,
turbá á n' al mort que reposa.

Y es que 'ls vius, en aquell dia,
arreu observan la mort
y abandonan sa follia
de mostrar ab alegria
lo sentiment del seu cor.

J. Ferré y Gendre.

Folk-lore

LA MORT D'ELS TRES STODIANTS

A la vila de Tolosa
n'hi ha tres stodiants
que tots tres ne stodíaven
pera serne capellans;
per la sala sen passejen
sala amunt i sala avall;
ne passaven tres minyones
tres minyones molt galans,
ja ls hi t'ren amoretes
amors venen amors vant,
les minyones son traïdores
a la justícia sen vant,
ja ls en gafen i se ls lliguen
a la presó ls vant portar,
lo més gran molt ne plorava
lo mitjà no plora tant
lo petit els aconsola
—germans meus no ploreu tant
que en tenim un germá á França
qu'és am'e del rei Roland.
Si l nostro germà ho sabía
a qui fora amb un instant,
escrivim-li una carteta

cap a qui vindra volant;
demanarém tinté i ploma
i també un carpetá b'anc.
I a un moixó que passava
la carta varen donar.
Lo jutje sels escoltava
per una retxa molt gran
—calieu calieu els bons moços
que de qui vos en treuran.
A les quatre de la tarda
al suplici els van portà,
mentres eren al suplici
son germá arrivá al Hostal.
—A que n'és alló hostalera
que la gent hi corren tant?
—A lli'n penjen i n traspenjen
tres pobrets stodiants
—Calleu calieu hostalera
que tots tres m'en sont germans—
Ja n salta del cavall negre
i s'en puja al cavall blanc,
de tant que l cavall corria
les pedres vant foguejant
ja sen tira de la spasa
i'n fa petá els tres dogals
així qu'arriba a suplici
giraven els ulls en blanc.
Aparteúvos dones velles
i també els vostres infants
que de sang de les minyones
els carrers ne correrán
i dels caps de tots els homens
grans parets se n formarán.
Adeu vila de Tolosa
m'haveu mort mos tres germans
Adeu vlla de Tolosa
bona recordança hauràs!

rèstoble { Sal, visca l'amor
que colorada stá
visca la rosa
del rosar

Recullida per M. V. B